

[Arbejdsministeren]

ken beskyldte regeringen for at have udøvet et attentat, blev der sagt, mod forhandlings-systemet. Regeringen havde gjort et angreb på forligsmandens forsøg på at mægle. Dette må jeg på det kraftigste afvise. Regeringen har ikke på nogen som helst måde blandet sig i det arbejde, som forligsmanden har udført; det kører efter det almindelige arbejdsrettlige system, som regeringen respekterer.

Hr. Svend Auken rejste også spørgsmålet om lærlingene og deres lønregulering, og her vil jeg sige, at der kommer et nyt ændringsforslag fra min side, som skulle løse disse problemer.

Hr. Svend Auken havde nogle betragtninger om, hvorvidt nu de rammer, der ligger i dette lovforslag, vil blive holdt. Ja, vi kan jo se, at der for 2 år siden blev indgået en overenskomst, hvor man fastlagde en ramme på 4 pct. mellem parterne, og den ramme har stort set virket. Nu får vi en anden ramme, en stram ramme, i en lovtekst, og jeg tror, det betyder, at arbejdsgiverne – jeg håber begge arbejdsmarkedets parter – vil føle sig juridisk forpligtet til at overholde loven og de rammer, der er fastlagt.

Så siger hr. Svend Auken, at man måske skulle have gjort noget andet, og at nu får de lavtlønnede et stort reallønsfald. Men hvis man nu havde fulgt det, som jeg har forstået var socialdemokratiets idé, nemlig at man skulle give lønstigninger på 5 pct. det første år og 5 pct. vist også det andet år, så ved vi jo, at det ville have været nødvendigt for regeringen at gribe ind med skatter og afgifter af størrelsesordenen 8–10 mia kr., og det er i hvert fald klart, at hvis man havde fået den løsning, så havde man set et reallønsfald, der havde været endnu større end det, der kan komme med denne stramme indkomstpolitiske løsning.

Så var hr. Svend Auken inde på nogle betragtninger om, at regeringen havde det svært med at kontakte parterne, og at man ikke havde drøftet lovforslagene i dybden med arbejdsmarkedets parter. Dette er korrekt. Regeringen har valgt at udarbejde sine forslag og at fremsætte dem i folketinget. I historiens lys kan vi se eksempler på, at socialdemokratiet har gennemført store ordninger, som ikke har været forhandlet med parterne, men kun har været forhandlet med den ene part. Jeg kan nævne to eksempler: i 1963, hvor daværende statsminister Krag i

forbindelse med helhedsløsningen sagde, at den var udarbejdet og forhandlet på plads med LO. Det samme gjaldt overenskomstløsningen i 1979, hvor man også forhandlede overenskomstløsningen på plads med den ene part på arbejdsmarkedet. Denne gang har regeringen valgt noget andet; vi har valgt på egen hånd at udarbejde vores lovforslag og fremsætte dem i folketinget.

Hr. Svend Auken refererede fra udvalgsarbejdet. Det gør man normalt ikke, men hvis man alligevel gør det, burde man gøre det korrekt. Hr. Svend Auken refererede mig for at sige, at såfremt man ikke overholdt begrænsningen i lønstyringen til 2 pct., ville retten bortfalde i andet år. Den diskussion havde vi jo i udvalget, men det er rigtigt. Der er ikke nogen sanktion, som siger, at man, hvis man regulerer med 2,1 pct. det første år, ikke i det næste år kan foretage en regulering på 1½ pct.

Videre sagde hr. Svend Auken, at denne regering ikke er hele befolkningens regering. Det synes jeg ikke er rigtigt. Det, regeringen har lagt op til, er en stram indkomstpolitik, som skal styrke beskæftigelsen, som skal forbedre vores betalingsbalanceunderskud, og som også er vendt imod andre end lønmodtagerne. Der er bunden opsparing for de højere indtægter, der er begrænsning af avancer, og der er en nedsættelse af arbejdstiden med 1 time, som i hvert fald ikke er arbejdsgivernes livret. Derfor kan man ikke sige, at regeringen er halvforlovet med Dansk Arbejdsgiverforening – jeg tror, det er det udtryk, hr. Svend Auken plejer at anvende. Der er også mange elementer i dette, som man ikke ønsker at forstå i arbejdsgiverkredse.

Fru Lilli Gyldenkilde nævnte, at arbejdsgivernes tilskud til sociale ordninger var langt mindre i Danmark end i andre lande. Det er rigtigt. Det følger også af det svar, jeg har givet på et spørgsmål i arbejdsmarkedsudvalget, men det skyldes, at man i de andre EF-lande har et helt andet socialt system, hvor man både har socialpensionsordninger, invalidepensionsordninger og alderspension knyttet til et forsikringssystem, hvor en række af disse ordninger i Danmark er finansieret over skatterne.

Jeg er meget enig i de betragtninger, fru Lone Dybkjær gjorde. Vi kan ikke, som fru Lone Dybkjær siger, lovgive 100 pct. retfærdigt. Det må vi erkende, men vi kan forsøge